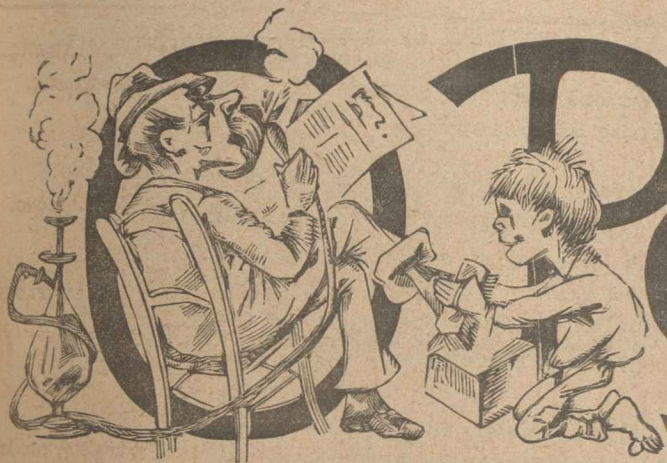

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα|κι' έννενήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμής την έβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και' σ'ών 'Αθηνών την πόλιν — και' εις την άλλοδαπην,
και' εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπην.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και' μόνο.

γιά τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και' στο' χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — ξγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν φάη μαῖρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς έμέ.
Γιά τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Του μηνός Δεκεμβρίου έβδομη
κι' ή Βουλή φαχατεύει ακόμη.

Ποῦντο τρακόσα τέσσερα κι' έξήντα λογαριάζω
και' κοῦτσουρα μες 'στη Βουλή γιά ζεστασιά σωριάζω.

Ό Θωδωράκης οίκουρων
κι' έν πυρετῶ παραληρών.

Αυτό τό Νομοσχέδιον περί καπνοῦ με' κάνει
νά χάσω τὰ πασχάλια μου, νά χάσω τὰ νερά μου,
γι' αυτό έλώδης πυρετός και' τούρτουρας με' πιάνει
και' τόσαις μέραις κάθουμαι κλειστός 'στην κάμαρά μου.
Γι' αυτό τό Νομοσχέδιον ό κόσμος αλαλάζει,
γι' αυτό τό Βουλευτήριον πρό ήμερών σχολάζει.

Γι' αυτό τό Νομοσχέδιον δέν ξέρω τί νά κάνω,
γι' αυτό μονάχα 'μάλλωσα και' με' τόν Καραπάνο,
αυτό τό Νομοσχέδιον παραπολύ μου 'κόστισε,
αυτό τό Νομοσχέδιον 'στο τέλος με' αρρώστησε,
και' μέσα 'στην αρρώστια μου ζαλίζομαι μ' έκείνο
και' με' ποτίζουν οι' γιατροί άδιάκοπα κινῖνο.

Αυτό τό Νομοσχέδιον σ' ώρα κακή τό 'γέννησα,
ένα φοράς τό έλουσα και' εἴκοσι τό 'κτένισα,
μ' αυτό τό Νομοσχέδιον κακή δουλειά μου τρέχει
κι' όσο κυττάζω τάρηρα του και' διορθώσεις κάνω
αυτό τό άφιλότιμο διορθωμό δέν έχει
κι' άδίκως τό μελνι μου και' τό μηαλό μου χάνω.

Αυτό τό Νομοσχέδιον μου 'πῆρε τό κεφάλι
κι' 'ίσως δουλειαίς μες 'στη Βουλή με' φούνταις νά μου βγάλη,
αυτό τό Νομοσχέδιον τό περιμένουν τόσαι
καθένας όπως αγαπᾷ νά μου τό διορθώση,
αυτό τό Νομοσχέδιον γραμμένον με' σπουδήν
καθώς τόν φούρνο θά γενῇ τοῦ Χόντζα - Ναστραδῶν.

Αυτό τό Νομοσχέδιον . . . την ευλογία θά βγάλω . . .
αυτό τό Νομοσχέδιον . . . άς πῶ κινῖνο κι' άλλο . . .
αυτό τό Νομοσχέδιον . . . συ πού 'μυλῆς ποιός είσαι;
αυτό τό Νομοσχέδιον . . . νά ! νά ! βράϊ ή παλις . . .
αυτό τό Νομοσχέδιον . . . την πόρτα, Γάζινη, κλείσε,
και' τό σεντόνι μου τραβᾷ γνωστός μου καπνοπώλης.

Αυτό τό Νομοσχέδιον . . . γουργουρητά με' πιάνουν . . .
άν έφαγα τὰ λάχανα μιὰ κι' άχυρά δέν τρώγω . . .
αυτό τό Νομοσχέδιον . . . οι' καπνοπώλη φθάνουν . . .
φέρτε με 'στο παράθυρο νά βγάλω ένα λόγο.
Αυτό τό Νομοσχέδιον . . . μακράν, βαρβάρον πληθῇ . . .
πομφόλυξ ήτο κι' έσκασε, καπνός και' διελύθη.

**Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφλατᾶς
πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτάς.**

Λυπεῖται, ἄνδρες Βουλευταί, καὶ ὁ ρήτωρ Φασουλῆς
διότι συνεδρίασις δὲν γίνεται καθόλου,
διότι κατεκλείσθησαν αἱ πύλαι τῆς Βουλῆς
καὶ ἄργουν τὰ Νομοσχέδια καὶ πᾶν κατὰ διαβόλου,
οὐδὲ φωνὴ ἀκούεται ὅτῃν ἔρημον βοῶντος,
οὐδὲ χειροκροτήματα, οὐδὲ ἐγκυβήτων βρόντος.

Ὅταν τὸ Βουλευτήριον σχολάζῃ καὶ ἄργῃ,
ὅπότεν δὲν ἀκούεται ρητορικὴ παρλάτα,
τοῦ ἔθνους τὸ πολίτευμα ποσῶς δὲν λειτουργεῖ
καὶ ὅλα τότε γίνονται κουβάρι καὶ σαλάτα,
οὐδὲ ἀπόγονοι εἰμῆθα περιφανῶν προγόνων
καὶ κλείνεται τὸ στάδιον γαϊδουρινῶν ἀγώνων.

Ἐμεῖς κοπάδια εἰμῆθα καὶ σεῖς οἱ τσελιγκάδες
καὶ πρῶτος ἀρχιτσελιγκας ὁ μέγας Κορδονάτος,
καὶ τρώμε τὰ χαστούκια σας καὶ τρώμε τοὺς γιγκάδες,
καὶ ἀδειάζει γιὰ χατήρι σας τοῦ Κεντρικοῦ ὁ πάτος,
καὶ πέρνετε τὸ λαγιαρνὶ καὶ τὸ παχὺ κριάρι
καὶ ἀργάζεστε ἀλύπητα τὸ δόλιο του τομάρι.

Κι' ὅταν τοῦ ἀρχιτσελιγκα ὁ ἀφαλὸς πονέσῃ
καὶ ὀλίγον ἀδιάθετος εἰς τὸ κρεβάτι πέσῃ,
ἀφίνουν κάθε των δουλειᾶ καὶ ὅλ' οἱ τσελιγκάδες
καὶ στρώνονται φαρδὴ πλάτειά ὅτῃς θυμασταῖς λιγκάδες
μέ τὸν καφὲ τὸν θεριακλὴ καὶ τὸ μακρὺ μαρκούτσι
καὶ δὲν τοὺς μέλει ἔπειτα γιὰ τίποτα κουκούτσι.

Ἔτσι λοιπὸν ἀρρώστησε ὁ πρῶτος Δεληγιάννης.
αὐτὸς ὁ ἀρχιτσελιγκας καὶ πλούσιος τσοπάνης,
καὶ ἄρχισαν τὰ γιατρικὰ καὶ ἡ κούραις τοῦ γιατροῦ,
καὶ οἱ τσελιγκάδες ἔρμιναν ὅτ' ἀκρὰ τοῦ λουτροῦ,
καὶ ἐφώναζαν περίλυποι τσοπάνηδες βαρβάτοι:
«γιὰ ὅς καιρὸ ποῦ ὀχιάλεξε νὰ πέσῃ ὅστ' κρεβάτι.»

Κι' ὁ Θεόδωρος ἐφώναζε κρυφὰ τοῦ Λεωνίδα
καὶ τοῦπε «θέλω ἀπὸ σὲ νὰ σώσῃς τὴν πατρίδα.
Ἐγὼ ἀρρώστησα βαρεῖά μὲ τόνα καὶ μὲ τᾶλλο,
τὸ σχέδιον περὶ καπνοῦ, ποῦ ἔπεσε σὰν μπόμπω,
εἰς τὸ κρεβάτι μ' ἔρριξε μὲ τούρτουρα μεγάλο
καὶ σὰν λειοντάρι ὅτ' κλονεῖ γυρίζω μὲ τὴν ρόμπα.

Κἄτι ποῦ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταῦτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοδερόν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
καὶ ὅτῃς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιδλιοπωλεῖον.

»Τοὺς τσελιγκάδες φώναζε ἀμέσως, Λεωνίδα,
ὅπου γιὰ ἔμένα ἔκαμαν τὰ μάτια των γαρίδα,
καὶ εἰπέ τοὺς σὲ παρακαλῶ ν' ἀφήσουν τὸ ραχάτι
καὶ μὲς ὅτῃν μάντρα τῆς Βουλῆς νὰ μαζευθοῦν τρεχάτι
καὶ ἐγὼ θὰ γίνω γρήγορα τσιλίκι σὰν καὶ πρῶτα
καὶ νέους φόρους θὰ κλωσσῶ καθὼς ταύγᾳ ἡ κότα.»

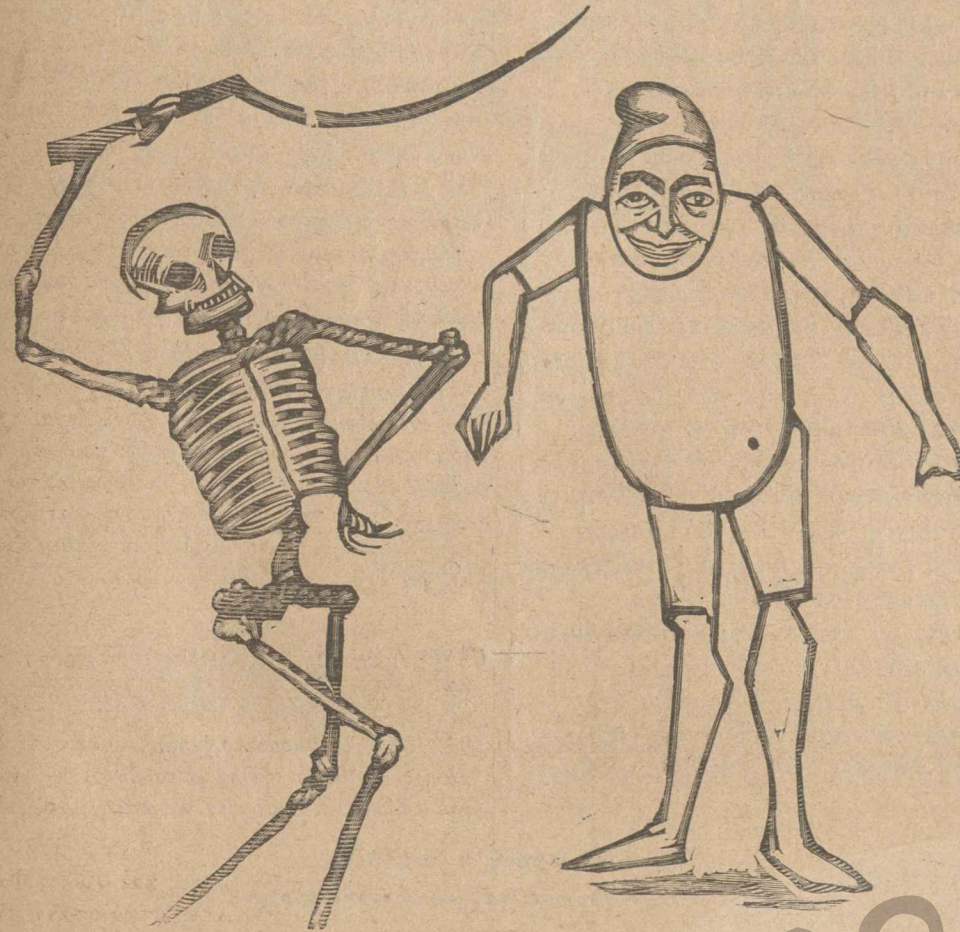
Κι' ὁ Λεωνίδας σιγανὰ τοῦ εἶπε «ὠϊμένα!
εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμὴν ποὺ κάνεις καὶ σ' ἔμένα,
καὶ ἐγὼ, ἂν καὶ ἡ γλώσσά σου πολλὰς φορὰς μ' ἐστύλη,
προθύμως θὰ σοῦ ἔκανα καὶ τοῦτο τὸ χατήρι,
ἀλλ' ὅμως ἡ ἀρρώστια σου καὶ ἅπανα μου ἐκόλλησε
καὶ ὅπως κατήντησα καὶ ἐγὼ χρειάζομαι κλυστήρι.»

Κι' ὁ Θεόδωρος ἐθύμωσε καὶ ἐσούφρωσε τὰ φρύδια
καὶ τὸν Ζαήμεν φώναζε γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὰ ἴδια,
ὁ δὲ Ζαήμεν ἐσκυψε μὲ σέβας ἕως κάτω
καὶ μὲ πολὺ παράπονο ἀπήντησε καὶ λύπη:
«ἦπια τὰμίλητο νερό ποῦ τρισαναθεμάτο
καὶ ἂν ἔχω στόμα, θεῖέ μου, ἀλλ' ἡ μιλιά μου λείπει.»

Τότε λοιπὸν ὁ Θεόδωρος ἐφώναζε καὶ ἔμένα
καὶ μοῦπε «βλέπεις ὁ καιρὸς πῶς πάει ὅτ' ἔμένα,
καὶ ἂν, ὁ μὴ γένετο ποτέ, ὁ πυρετὸς αὐξήσῃ
θὰ ὅτῃς τὸ Εἰκοσάφραγκο νὰ φθάσῃ ὅτ' ἀσπράντα,
κανεῖς δὲν θάχῃ κάλπικο τὸ δόντι του νὰ ζύσῃ
καὶ ὁ διαβόλος ὀργήγορα θὰ πάρῃ κάθε ράντα.

»Ἐσὺ λοιπὸν ὁ εὐγλωττος καὶ ἄλλος Φασουλῆς
τοὺς τσελιγκάδες μαζώζε ὅτῃν στάνη τῆς Βουλῆς,
καὶ εἰπέ πῶς τὸ ραχάτι των μοῦ φαίνεται ἀναίδια
καὶ ἂς συζητήσουν μετὰ σοῦ τὰ νέα Νομοσχέδια,
ἀλλ' ἂν νὰ κάμουν δὲν ἔμπορὺν χωρὶς ἔμένα καὶ
θ' ἀναγκασθῶ μὲς ὅτῃ Βουλὴ νάλθῃ μὲ τὸ κρεβάτι.»

Δι' ὅλ' αὐτὰ σας προσκαλῶ νὰ μαζευθῆτε ὅλοι
κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοδωρῆ τοῦ ἀρχικαπνοπώλη,
συλλογισθῆτε δὲ καλῶς πῶς ὅταν δὲν λαλῇ
ἐκεῖν' ἡ Ὑποκόσμενα, ποῦ λέγεται Βουλὴ,
ἡ δόξα κωλοσέρνεται, ἡ πρόδοος κωλόνει,
καὶ χάν' ἡ Πόλι μάλαμπα καὶ ἡ Βενετιά βελόνι.

**Φάντασμα καὶ Φασουλῆς
πρὸς τὴν θύρας τῆς Βουλῆς.**

Ἐναι σχεδὸν μεσάνυχτα καὶ ὁ τάλας Φασουλῆς
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν περιπατεῖ μονάχος,
ὅπότεν ὅτ' ἀπροϋλαία κυττάζῃ τῆς Βουλῆς
ἐγγὺν καὶ μέγα φάντασμα βαδίζον ἀταράχως.)

Φασ. Τίς εἶσαι σύ, πελώριον καὶ σκελετωδὲς φάσμα;
μὴν εἶσαι γέννημα ψευδὲς καὶ φαντασίας πλάσμα;

Ὁ Φασουλῆς περίτρομος μὲ μούρη σὰν λεμόνι
σιγὰ καὶ ἐν σιωπῇ τὸ φάντασμα σιμόνει.)

Φασ. Τίς εἶσαι σύ, ποῦ στέκεσαι πρὸ τῆς Βουλῆς ἡμῶν;
ἡ παρουσία σου αὐτὴ τί τάχα προσημαίνει;
εὐδαιμονίαν ἐθνικὴν ἢ νόσον καὶ λιμόν,
ἢ ὅτι πόλεμος δεινὸς ἐκ νέου μᾶς προσμένει;

Μήπως τὸ Εἰκοσάφραγκον θὰ ὑψωθῇ ἀκόμα;
μὴ ἄρα γε καὶ τέταρτον θὰ ξεφουτρώσῃ κόμμα;
μήπως ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων-Καλαμῶν
θ' ἀνάψῃ πάλιν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοδωρῆ καὶ ἡμῶν;
μὴ νέαν διακοίνωσιν οἱ Πρεσβευταί θὰ γράψουν
καὶ οἱ στόλοι των Δυνάμεων θὰ ἔλθουν νὰ μᾶς κάψουν;
μήπως θὰ λείψῃ τὸ ψωμί, θὰ λείψῃ τὸ σιτάρι,
μηδὲ ξερὸ θὰ βγάλῃ ἡ γῆ μηδὲ χλωρὸ χορτάρι;
μήπως κανένα κούνημα θὰ γίνη των Βουλγάρων;
μὴ τὸν Τρικουπὴν ὅτ' ἀσπῶνι θὰ βάλουν ἄρον ἄρον;
μὴν εἶσαι αἰωνὸς κακὸς τοῦ τρέχοντος καιροῦ
καὶ τὸ Κορδόνι γρήγορα θὰ μᾶς ἀφήσῃ χρόνους,
ἢ μὴ τὰ βακτηρίδια τὰ νέα τοῦ νεροῦ
θὰ φέρουν ὅτ' ἀσπῶνι μᾶς σφοδρὸς κολικοπόνους;
Μὴ ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς τὰ δόντια του θὰ τρίξῃ
καὶ τοὺς καυμένους Συριανοὺς πτωχοὺς θὰ τοὺς κηρύξῃ
καὶ σὰν ἀρχαῖοι ἀσκηταὶ θὰ πάρουν τὰ βουνα
ὁ ρέκτης Βοκοτόπουλος μὲ τὸν Τσιροπινά;

Μήπως τὸ νέον δάνειον τοῦ Σγούτα δὲν θὰ γίνη
 κι' ὁ Θεοδωρῆς σπαρακτικὸν θὰ φάλη ἐλεγεῖον,
 ἢ μὴ ρουθοῦνι φοιτητοῦ γερὸ δὲν θ' ἀπομείνῃ
 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ ἱερὸν σφαγεῖον;
 Μὴ πάλιν μᾶς ἐπαπειλοῦν ἀνήκουστα συμβάντα;
 μήπως τὰ χαρτοπαίγνια θὰ λείψουν κι' ἡ ρολίνας;
 μὴ τὴν χαμένη μου κι' ἐγὼ θ' ἀνακαλύψω τσάντα,
 ἢ μὴ γιὰ μάννα τούρανου θὰ τρῶμε καββαλίνας;
 Εὐδαιμονίαν ἄρα γε ἡ συμφορὰν ἀγγέλλεις;
 τίς εἶσαι, πόθεν ἔρχεσαι, καὶ παρ' ἡμῶν τί θέλεις;
 Φάντ. Πλησίασε νὰ σοῦ εἰπῶ πολλὰ τῶν ἀπορρήτων...
 τὰς συζητήσεις ἄφησε καὶ προμηθεύσου σίτον.
 Ἐντὸς μικροῦ βαρὺς λιμὸς στήν πόλιν θὰ ἐνσκήψῃ
 καὶ τὴν κοιλιά του ὁ καθείς με τοῦβλο θὰ τὴν τρίψῃ,
 οἱ φούρνοι ὅλοι θὰ κλεισθοῦν κι' αὐτὸ τὸ Βουλευτή-
 οὔδε φωνὴ θ' ἀκούεται εἰς τὸ Χρηματιστήριον, [ριον,
 κι' ἐκ βουλιμίας κάτισχνα τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων
 θὰ τρώγουν τὰ κρανία των καθὼς τὸν Οὐγολίνον.
 Βωδὸν θὰ μείνῃ τῶν πολλῶν ρητόρων τὸ Βασίλειον...
 νεκροὶ θὰ πίπτουν πάμπολλοι μουντζόνοντες τὸν ἥλιον,
 καὶ τότε ὁ Πρωθυπουργὸς, ὕψων τὰς δύο χεῖρας,
 θ' ἀνοίξῃ πρὸς τοὺς Ἑλληνας τοῦ Κεντρικοῦ τὰς θύρας,
 οἱ πάντες δ' ἐξ αἰσθήματος ὁρμώμενοι ὁμοῦ
 θὰ τρώγετε τοὺς ποντικούς τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου.
 Ποῦ τότε Ἰσοζύγιον καὶ ποῦ Ναπολεόνι;
 ποῦ Κατηγορητήρια καὶ ποῦ μακρὸ Κορδόνι;
 ποῦ τόσων βελτιώσεων καὶ ποῦ σχεδίων πλήθος;...
 τὰ πάντα στάκτη καὶ καπνός, οὐδ' ἐπὶ λίθου λίθος,

οὐδὲ λαχάνων βλάστησις, οὐδ' ἄλλη οὐδεμία,
 κι' εἰς ζῶα πάσης τάξεως λιμὸς καὶ βουλιμία.
 Τότε δὴ τότε ὀδυρμὸς κι' ὀλοφυρμὸς καὶ θρήνος,
 κι' ὁ λαχανᾶς Πρωθυπουργός, βουλιμιῶν κι' ἐκείνων,
 τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του θὰ κόψῃ πέρα πέρα
 καὶ θὰ χορτάσῃ με αὐτὰ λιμώττουςαν γαστέρα.
 Ἀλλ' ὅμως σύ, ὦ Φασουλῆ, ποῦ πρῶτος Ἕλλην εἶσαι,
 εἰς πᾶσαν ἀποθήκην σου πολὺ σιτάρι κλείσει,
 κι' ὁπότεν ἔξαφνα ἰδῇς τὸ φάντασμα τῆς πείνας
 νὰ ἐπισκήψῃ ἄγριον ὅσας ἱεράς Ἀθήνας,
 τὸν σίτον ὅλον σκόρπισε στοὺς λάλους Ἀθηναίους
 καθὼς ὁ σῶφρων Ἰωσήφ στοὺς πάλαι Χαναναίους.
 Ἐμπρός σου ἐμφανίζομαι ἐν μέσῳ τῆς νυκτός
 διότι σὺ μοῦ φαίνεσαι ὁ μᾶλλον ἐκλεκτός,
 ἂν δὲ ἡ πολυφίλητος κι' ἐρατεινὴ σου τσάντα
 εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἐχάθη μιὰ γιὰ πάντα,
 ἀλλ' ὅμως σκέψου, Φασουλῆ, πῶς πᾶς καλὸς παιδαῖς
 κι' ὃν ἀγαπᾷ ὁ Κύριος ἐκεῖνος πάντα κλέβεται. [τι
 Σιτοβολῶν ἐκάστη σου ἄς γίνη ἀποθήκη.
 Φασ. Τίς σύ;
 Φάντ. Τὸ φᾶσμα τοῦ λιμοῦ...
 Φασ. Θεέ μου, ποῖα φρίκη!

(Τὸ φάντασμ' ἀφανίζεται κραυγάζον «ὦϊμέ»
 κι' ὁ Φασουλῆς φαρδὺς πλατὺς ἀπλώνεται χαμᾶι.)

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελέαις.

Τὸ Ἀ σ τ υ συνεπλήρωσε τὸ ἔτος τοῦ τὸ πρῶτον
 πραγματευθὲν περὶ πολλῶν σπουδαίων γεγονότων
 μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ μετριοπαθείας
 κι' εἰς ὅλα ζήλον ἔδειξε καὶ σθένος ἀληθείας.
 Καὶ τώρα εἰσερχόμενον ὅσον δευτέρον τοῦ χρόνον
 μετὰ μεταρρυθμίσεων καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων,
 καὶ δωρεὰς ὑπόσχεται πολλὰς ἰδιαιτέρως
 πρὸς ὅλους τοὺς πληρόντας τὴν συνδρομὴν ἐγκαίρως.
 Αὐτὸ τὸ φύλλον, ἄξιον γενναίας συνδρομῆς,
 ὅσο γοῦστο ἀποκρίνεται τοῦ καθενὸς μουρμούρη,
 εἰς τοῦτο στίχους γράφομεν ἐνίοτε κι' ἐμεῖς
 καὶ ζωγραφίζεται συχνά καὶ ἡ δική μας μούρη.

Γεωργιάδης ὁ γνωστός, τοῦπικλιν Παναγιώτης,
 ἀνὴρ δραστηριώτατος καὶ μάλα πατριώτης,
 ἐσχάτως πράκτωρ ἔγινεν ἐδῶ τοῦ Τσανακλῆ,
 τοῦ ἐν Καίρῳ Ἑλλήνος καὶ πρώτου θερμὰ κλῆ,
 ποῦ βρίσκεται καὶ εἰς στενὰς μετὰ τὸν Κεδιδη σχέσεις
 καὶ προμηθεύει δι' αὐτὸν τσιγάρα ἐκ τῶν πρώτων,
 βραβεῖα δ' ἔλαβε χρυσὰ εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις
 καὶ τὰ καπνὰ του ἔκαμαν παντοῦ καὶ πάντα χρόνον

Τσιγάρ' ἀντάξια τιμῆς καὶ δόξης αἰδίου,
 κι' ἄς τρέξῃ ὅποιος κάπνισμα ποθεῖ καὶ λαχταρᾷ
 εἰς τὸ ἐδῶ Κατάστημα, εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου,
 νὰ καταλάβῃ τί θὰ πῇ τσιγάρο μιὰ φορά.

Ἐβγῆκε κι' ὁ Βοκκάκιος, γεμάτος με μεράκι,
 ποῦ γίνετ' Ἐρωτόκριτος ὅποιος μαζί του μπλέξῃ...
 μετάφρασις καλλιτέχους τοῦ νέου Λυγηράκη
 καὶ κομφοτάτη ἐκδοσις τοῦ τυπογράφου Φέξη.
 Τὴν ἐβδομάδα τρεῖς φορές πωλεῖται εἰς τοὺς δρόμους,
 διδάσκων εἰς τοὺς ἀμαθεῖς τοὺς κατὰ φύσιν νόμους.

Κι' ἐμεῖς εἰς γνῶσιν φέρομεν τῶν ἐργον κυρίων
 πῶς τὸ ἀρχαῖον καὶ λαμπρὸν τῶν Ἀθηνῶν κουρεῖον,
 τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Γιάννη Φιλιππίδη,
 ποῦ σὲ κουρεῖ στὴ στιγμὴ με φτερωτὸ φαλλίδι,
 ὑπὸ τὸ σπῆτι βρίσκεται τοῦ Χατζηκυριακοῦ,
 ὅσο Ἰγκουργεῖον ἀντικρὺ τῶν Οἰκονομικῶν...
 εἰς τοῦτο οἱ παράδες σας δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ,
 καθ' ὅλα δὲ σὰς φαίνεται ὡς Εὐρωπαϊκόν.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅσο σπῆτι μου ἀνέδη,
 στήν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 με ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — ὁδὸ ὅσο λάδι τρεῖς ὅσο ξύδι,

με Χημεῖον με μιὰ μάνδρα — με μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτός πολὺς.